

Consell Tributari
Expedient: 342/3

El Consell Tributari, reunit en sessió de 7 de gener de 2004, coneixent del recurs presentat pel senyor J.M.G.I., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- El 10 d'abril de 2000, el senyor J.M.G.I. interposa recurs contra diligència d'embargament relativa a l'expedient nº EB-2000-6-06-..., mitjançant la qual l'Administració procedí a la recaptació de l'impost sobre béns immobles de l'exercici 1998 per l'immoble situat al c/ ..., núm. ..., 2n 1a, (objecte tributari ...Q) amb el recàrrec i els interessos de demora corresponents.

2.- L'interessat sol·licita en el seu escrit que es circumscrigui la quantitat executada a la quota deguda, i que es carregui a la seva VISA sense el recàrrec i els interessos al·ludits, atès que, segons al·lega, practicà el pagament el darrer dia del període voluntari seguint els tràmits previstos per al pagament telefònic amb targeta de crèdit, i desconeixia fins a l'embargament que la transacció no havia estat autoritzada en el seu dia, degut a que, com se li va dir més tard, tots les actuacions realitzades per obtenir el cobrament efectiu varen ser adreçades al ptge. ..., núm. ..., un carrer que es troba a la part posterior del seu domicili.

3.- Consten a l'expedient l'avís de rebut de dues notificacions de la providència de constrenyiment dictada pel cobrament del deute referit, i l'avís de rebut de la provisió d'embargament, dirigides al recurrent, però figurant sempre com a adreça el ptge. ..., núm. ... També hi consta la data de l'anunci publicat en el Butlletí Oficial de la Província en el qual s'efectuà la citació per a la notificació de la providència de constrenyiment.

4.- En el padró d'habitants consta com a domicili de l'interessat el c/ ..., núm. ..., 2n 1a, i de l'expedient no es dedueix cap mena de relació del recurrent amb el ptge. ..., núm. ..., fora de la indicada.

5.- El Consell Tributari, a fi de poder informar adequadament sobre el recurs, ha sol·licitat de l'Institut Municipal d'Hisenda la descripció del procediment seguit quan no es produeix l'autorització d'una transacció intentada telefònicament mitjançant targeta de crèdit.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Disposa l'art. 138.2 de la Llei General Tributària que la falta de notificació de la providència de constrenyiment és motiu per a la impugnació dels actes que es produeixin en el curs del procediment de constrenyiment, entre els quals s'hi troba la provisió d'embargament. Aquesta és la raó per la qual, en aquest cas, s'ha d'anular la provisió d'embargament impugnada, doncs, tal i com es dedueix directament dels antecedents, es procedí a l'embargament, sense haver notificat, prèviament i de forma adequada –és a dir, sense garantir que l'interessat tingués constància de la recepció- la oportuna providència de constrenyiment. Per veure-ho amb més claredat només cal advertir que tots els intents de notificació personal és realitzaren, contràriament a allò que demana l'ordenament (art. 105.4 LGT), en un lloc distint del domicili de l'interessat, i sense cap mena de possibilitat que aquest en pogués tenir coneixement; mentre que l'eventual emplaçament per a la notificació que es realitzà mitjançant l'anunci en el BOP no tingué cap virtualitat, atès que aquesta forma de notificació només és efectiva quan és impossible realitzar la notificació a l'interessat per causes no imputables a l'Administració, la qual cosa no succeeix si amb una simple consulta al padró d'habitants es pot esbrinar el corresponent domicili. L'anul·lació de l'embargament comporta la necessitat de notificar la providència de constrenyiment, adreçada aquest cop al domicili del recurrent que, com ell indica, i ja constava en el padró d'habitants, està situat al c/ ..., núm. ..., 2n 1a.

Segon.- Pel que fa a la sol·licitud que el deute constret es circumscriuï a la quota no satisfeta, cal afirmar que no pot ser atesa, perquè atendre-la suposaria interpretar que el pagament ulterior, en el seu cas, s'efectuaria encara en període voluntari, i això no és admissible. La idea que hi ha en el fons de l'al·legació del recurrent és que, quan el deute es pretén satisfer telefònicament amb targeta de crèdit –Visa en aquest cas-, i el càrrec en el compte associat a la targeta no és produeix per manca de l'autorització necessària de l'entitat encarregada d'atorgar-la, el pagament efectiu ulterior, cas que es produeixi, ha de retrotreure's a la data en què es va efectuar la trucada telefònica. Però això no és així.

La possibilitat d'utilitzar targetes de crèdit com a medi de pagament ja estava prevista en la Ordenança fiscal general de 1998. L'Ordre del Ministeri d'Economia i Hisenda de 25 d'abril de 1997, dictada a l'empara de l'art. 77.2 del Reglament general de recaptació, modificà l'Ordre anterior de 15 d'octubre de 1992, a fi d'incorporar, entre els medis de pagament admissibles per satisfer en efectiu els deutes tributaris, les targetes de crèdit (i també de dèbit), tot establint per a aquests casos el moment de pagament i l'alliberament dels obligats tributaris. En particular, el nou punt 5 de l'apartat tercer de l'Ordre de 15 d'octubre de 1992 vingué a establir: «Cuando el ingreso se efectúe mediante tarjetas de crédito o débito, la entidad que presta el Servicio de Caja, una vez autorizada telemáticamente la operación, validará el correspondiente justificante de ingreso en el que consignará la fecha y el importe del pago, quedando, por una parte, liberado el deudor ante la Hacienda Pública desde dicha fecha y por el citado importe y, por otra, obligada la entidad prestataria del servicio ante la Hacienda Pública».

És clar que aquesta disposició està referida als casos en què el pagament s'efectua per mitjà de les entitats de dipòsit col·laboradores que presten el servei de caixa, però no sembla que res impedeixi considerar que l'efecte alliberatori, perquè d'això es tracta, es produeix de la mateixa manera quan el pagament s'efectua amb targetes de crèdit (i dèbit) directament davant de les caixes dels òrgans de recaptació. És a dir que, perquè es produeixi l'alliberament del deutor, és necessària l'autorització de la transacció efectuada per l'entitat corresponent, autorització que confirma l'efectiva transferència des del compte associat a la targeta (el càrrec) al compte corresponent de l'Administració (l'abonament), acreditant-se el pagament mitjançant el justificant corresponent, que es lliura al deutor simultàniament a l'autorització.

Tercer.- Ara bé, el cas present no s'ajusta a les esmentades previsions per la senzilla raó que el pagament, si bé es pretén amb targeta de crèdit, no s'efectua de manera presencial, sinó a distància, per mitjà de comunicació telefònica. Es tracta d'una modalitat de pagament dirigida a facilitar el compliment de les obligacions tributàries, que, no obstant, no es troba prevista a l'Ordenança fiscal general, malgrat ser habitual des de fa ja uns anys. El principal problema que comporta aquesta modalitat de pagament respecte de l'anterior és, precisament, la forma de determinar el moment del pagament i, sobretot, l'alliberament del deutor.

Tanmateix, en absència de regulació específica, cal entendre també que l'alliberament del deutor es produeix amb l'autorització de l'entitat encarregada d'atorgar-la, amb independència d'en quin moment es produeixi la transferència efectiva (malgrat que

acostuma a ser simultània), restant aleshores l'Administració obligada a trametre al contribuent el justificant de pagament datat el dia de l'autorització.

L'estructura funcional de les targetes de crèdit (i dèbit) com a medi de pagament correspon, doncs, a una transferència de crèdit, de manera que si, per manca d'autorització, la transferència no es produeix, el pagament no s'efectua i el deutor resta obligat a satisfer-l'ho. La disponibilitat de la targeta de crèdit (i dèbit) no és un acte de pagament, sinó que ho és, en el seu cas, l'efectiva transferència que genera.

Quart.- En aquest cas, al no haver-se autoritzat el pagament per l'entitat encarregada d'atorgar-lo dins del termini de pagament voluntari, per causes no imputables a l'Administració, s'ha de concloure que el pagament no es va efectuar dins d'aquest termini, de manera que tot nou intent de pagament efectuat mitjançant targeta de crèdit no es pot retrotraure al moment del pagament frustrat, sinó que s'ha d'entendre produït dins del període executiu, meritant-se en conseqüència el recàrrec corresponent. Cal indicar que el recurrent no pot al·legar ignorància d'aquells fets, ja que si bé l'Administració, com fa habitualment, procedí a trametre una carta, sense avís de rebut, comunicant la falta d'autorització de l'operació, la notificació efectiva d'aquesta no es produí perquè la referida carta s'adreçà també a un lloc impossible per a l'adequada recepció pel recurrent. Ara bé, cal presumir que l'interessat tingué coneixement de la manca d'autorització, perquè els titulars de targetes de crèdit (i dèbit), en virtut d'allò que estableix l'apartat IV de l'annex VI de la circular del Banc d'Espanya nº 8/1990, de 7 de setembre, sobre transparència de les operacions i protecció de la clientela, reben de les entitats amb les que tenen concertats contractes de targetes de crèdit (i dèbit), puntual relació de les operacions autoritzades.

Per tot això,

ES PROPOSA

ESTIMAR en part el recurs; ANUL·LAR la provisió d'embargament impugnada; RETORNAR les quantitats indegudament ingressades, i NOTIFICAR la providència de constreyniment pel càrrec de referència.